

Stajerc" izhaja vsaki piatek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstrijo: za celo leto 3 krona, za pol in četrt leta razmerno; za Ogrsko 4 K 50 vin. za celo leto; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računni naročnino z ozirom na visokost poštnine. Naročnino je plačati naprej. Posamezne štev. se prodajajo po 6 v.

Uredništvo in upravnništvo se nahajata v Ptujju, gledališko poslopje štev. 3.

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj, ali rokopise se ne vrača. Uredništvo zaključke je vsaki terek zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inseratov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/10 strani K 4, za 1/12 strani K 2, za 1/16 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Štev. 33.

V Ptujju v nedeljo dne 15. avgusta 1909.

X. letnik.

Na pomoč! Na pomoč!

Dne 24. t. m. uničila je velikanska toča in devihtha gorice, njive, polja, hiše in poslopja tisočero naših sotrpinov. Kmetje so obupani, žene jokajo, otroci so lačni. Od kje davke plačati? Od kje naj pride pomoč? Treba je, da nabiramo denar za vboje žrtve te grozne nevarnosti. Zato prosimo vse prijatelje in znance, vse udjelmalce in naročnike, sploh vsakega, kdor ima iskrico ljubezni do bližnega, kdor hoče vsaj najmanjšim doneskom revežem pomagati, — naj nam pošlje malo podporo. Uredništvo „Stajerca“ bode zbiralo te podpore, jih objavilo v našem listu in izročilo najpotrebnejšim po toči prizadetim. Vsakdo naj pošle vsaj malenkost, naj si bode še tako majhno svotico denarja in jo nam v božjem imenu pošlje!

Pomagajte hitro!

Bevsčina je grozovita in večna usoda Vam bode povrnila, kar storite za te reveže.

Meščani! Pomagajte, kajti kmetu se slabo godi!

Kmetje v neprizadetih krajih, dajte vsak par krajcarjev in nabrala se bode svotica, s katero se bode mnogim pomagalo!

Vsi, vsi morajo pomagati! Vsi doneski naj se pošiljajo uredništvu „Stajerca“.

Vsakdo naj da vsaj malo svotico! Vsak krajcar je dobro došel in bode z imenom darovalca izkazan!

Pomagajte!

Uredništvo „Stajerca“.

2. Izkaz daril:

Iz Planine (nabrano po g. Ernst Kutter): župan Ludv. Schescherko K 2.—; gdč. Josepina

Bezljak K 1.—; gdč. Vida Fink K 1.—; Ernst Ehrlich K 1.—; gdč. Štefanija Koschel K 1.—; N. N. K 1.—; Ernst Kuttler K 1.—; gdč. Mizi Grablowitz K 1.—; — Franc Saitz, St. Janž na vinski gori K 1.—; — Lauger Urban, Silberegg (Koroško) K 1.—; — v gostilni J. Cernogoj, Zdole, nabrano dne 1. avgusta 1909 od gostov K 12.—; — posojilnica Zdole K 20.—; — M. Glogovšek, Žalec K 10.—; — Joh. Primoschitz, Latschach p. Beljaku K 5.—; — Fr. Kristl, Gradec K 5.—; Valentin Komar, Lovanke K 10.—; — Joh. Veršič, Breg pri Ptujju K 10.—; — G. Kalb, Ptuj, K 2.—; — J. Hajduk star., Ragoznica K 2.—; — Al. Toplak, Gerlince K 1.—; — Valentin Kovač v Lipi K 4.—; — Anton Žičker v Sevnici K 3.—; — Joh. Damisch, Tiergarten K 1.—; — Jos. Zorko, Trebeš K 1.—; — Mih. Hrenn, Schönpass K 1.—; — Jakob Pözl, Schönpass K 1.—; — Franc Iliáš, Ptuj K 1.—; — J. Požar K 1.—. Nadalje je nabral g. Mih. Simmerl med delavci fabrike za kem. produkte v Hrastniku sledeče svote: F. Pečnik K 1.—, M. Simmerl K 1.—, Jos. Gomilšek K —40, J. Seršen K —10, M. Koritnik K 1.—, G. Zapašek K —40, G. Godiel K —40, M. Lovčnik K —40, A. Kolnik K —20, A. Končar K —20, Žnidarič K —20, A. Marjetič K —40, Fr. Lipičnik K 2.—, M. Gorenšek K 1.—, A. Krall K —60, Kolmanitsch K 1.—, Sprogar K 1.—, F. Blaznik K —40, A. Zgričnik K 1.—, Jamnig K 2.—, M. Redenšek K —40, Razberger K —20, J. Gaberšek K —48, G. Zupanc K 1.—, Tramte K —40, F. Tečak K —20, J. Godiel K —40, F. Zupanc K —20, Oberammer K —20, Flis K —20, Besenšek K —20, Gačnik K —40, Majus K —20, Span K —40, Zolgar K —60, A. Žibret K —40, Plazar K —40, Cepin K —30, Velaj K 1.—, Molinare K —40, J. Tezak K —40, Jenčič K —20, Zlindra K —40, Savion K —60, B. Kolar K —60, Markl K —40. — Karl Pa-

taki, Ptuj K 1.—; Jos. Sorko, Ptuj K 5.—, Joh. Steudte, Ptuj K 10.—, Sellinschegg, Ptuj K 2.—, Jak. Matzunj, Ptuj K 10.—, J. Murschetz, Ptuj K 5.—, J. Murko, Ptuj K 2.—, Fr. Repototschnig, Leskovec K 6.—, Skukaj torej 167 K 28 h. Zadnjič nabrano K 203.—. Torej vse skupaj 370 K 28 h. Srčna hvala!

(Prihodnji naprej.)

Kje ste?!

Mi naprednjaki smo že navajeni vse zlobadrije, katero imenujemo „prvaško politiko“. Odkar je sam avstrijski cesar imenoval to politiko „sramoto in škandal“, so tudi širši krogi našega ljudstva izpoznali ničevost in brezvestnost vsega tega počenjanja, vsega tega besedičenja, ki se skriva za krinko „narodnjakarstva“... Bog se usmilil, mi gotovo ne zavidamo nikomur svoje veselje. Nemški pregovor pravi pravilo: „Jedes Tierchen hat sein Pläsierchen“. In ako človeku že tako dobro dene, ako nosi belo-plavo-rdečo kravato ali pa ako sme zapeti „Lepa naša domovina“, — potem naj to v imenu vseh svetnikov stori... Eden se navdušuje ob zlati vinski kapljici, drugi hodi zajce streljati, tretji je le tedaj srečen, ako moli svoj „roženkranc“, četrti ima mlada dekleta rajše kakor stare babe in peti je srečen ako sme peti „Lepa naša domovina“... Vsak po svojem!

Ali nekaj se ne sme pozabiti: ljudstvo ne more živeti od praznih besed in tudi največje navdušenje ne ustavi kruljenje praznega želodca... Lepa naša domovina, — dobro! Ali v zadnjih časih postala je ta lepa domovina — lačna. Tu se poneha vso občudovanje lepote naših milih pokrajin, kajti lakota, neusmiljena lakota trka na durina našega ljudstva!

Gospoda v prvaškem taboru, — Vi ne veste, kaj je lakota! Morda ste imeli tako za

Strahovi.

Spisal vsem sovražnikom v jezo Tebničmar.

„Lahko noč!“

S to besedo vlegel se je urednik „Stajerca“, znani Linhart, v svojo posteljo. Vzdihnil je še enkrat, dvakrat, potem je obrnil glavo na levo in pričel smrčati — — —

V sobi je bilo temno. Luna je pošiljala skozi zastore na oknih par svojih mrzlo-bledih žarkov. Daleč nekje lajal je neznan pes; imel je hrpavi glas in speči redakter je bil prepričan, da je to prvaško zagriženi pes... Oj zlato, krasno spanje! Ti vzameš vsa bremena od človeka in kar se ne more nikdar v življenju uresničiti, to se zgodi v spanju... Oj lepo, ko-ristno spanje! Ti okrepčaš človeka, ti mu daješ novih močij... V teh mislih dremal je naš mirljubni redakter. Oči mu zapadejo in že je mislil sanjati, da zadene „veliki los“, ko pride nakrat v sobo neprijetni duh, kakor da bi kdo par litrov slabega vina po tleh izlil.

V sobo stopi „profesor“ Zelenik. Hitro pogleda na „nohtkastl“; tam je stala precej velika flaša; Zeleniku je stopila rdečica v lice in od

veselja je napravil tri takte srbske mazurke. Potem je pogledal še enkrat natančneje steklenico in opazil, da je v nje le — voda. To je „profesorja“ Zelenika grozovito vznemirilo. Voda?! Voda!! Kako se more od enega Zelenika zahtevati, da pogleda vodo?! Zelenikovo obličje postalo je rdeče kakor dragonske hlače. Njegova razdrapana brada se je tresla, kakor da bi imela mrzlico. Postal je za pet centimetrov višji, pljunil pogumno v roko in šel korak za korakom z dvignjenimi rokami proti Linhartovi postelji. Redakterju se je zdelo, da je prišla zanj zadnja urica. Hitro je napravil križ. Ali Zelenik, Zelenik, ta Zelenik prihajal je vedno bližje. Roke imel je po koncu, kakor da bi hotel spečega urednika ugonobiti. In prihajal je vedno bližje in bližje. Gotovo bi Zelenik hudobnemu uredniku Linhartu kri izpil, ko bi ne zapazil slučajno na mizi polovico piva v literkem glažu. Takoj se je Zelenik tja vsedel in gledal na flašo, kakor zaljubljeni maček na deviško mačico. Urednik je bil spal, spal, spal...

V spanju je čul Zelenika skozi zobe v rdečo brado mrmrati: „Veš Linhart, danes bije tvoja zadnja ura, danes se zberemo vsi tukaj, da ti

poplačamo jezo, ki si jo nam napravil... To tvoje pivo je sicer iz nemške fabrike, ali dobro je pa le. Kdo bi tudi tisto brozgo pil, ki jo kuha prvaška žalsko-laška fabrika... Ali ti Linhart se bodeš danes pokoril za vse tvoje grehe... Ti si pisal v tvojem listu „Stajercu“, da jaz ničesar ne pijem; tako sramoto mi delaš; enkrat si celo rekel, da sem abstinent; to ti ne odpuštam, pa naj bode kar hoče... Gorje ti, gorje ti, gorje, gorje...“ Pri temu se je pričelo Zeleniku kovcati. Parkrat je napravil svoj „huk, huk, huk“ in potem je šel v metljo trobiti... Linhart pa je spal, spal, spal...

Nakrat se začuje pri vratih grozovito ropotanje. Uredniku so se lasi ježili in mislil je, da je pričelo nakrat v sobi grmeti. Vrata se na široko odprejo in dva precej suha možica privallita debeli sod v sobo. Nočna lučica je slabo brlela in zato urednik došlih strahov ni takoj izpoznal. Eden možicev pa stopi k postelji; v roki je imel cel kup papirjev.

„Ali me spoznate?“ — zakričala je suha postava s kozlovo brado nad spečim Linhartom. „Zadnjič sva se vidila v Mariboru pred potniki. Jaz sem doktor Brejc iz Celovca. In Vi ne

